

Sygn. akt XXVII Ca 1318/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Ewa Cylc**

Sędziowie: SO Robert Zegadło

SR (del.) Miłosz Konieczny (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Gromek

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. T. (1)**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie

z dnia 30 kwietnia 2015 roku, sygn. akt I C 1155/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od A. T. (1) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sędzia SR (del.) Miłosz Konieczny Sędzia SO Ewa Cylc Sędzia SO Robert Zegadło

Sygn. akt XXVII Ca 1318/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 września 2016 roku

Pozwem z dnia 13 czerwca 2014 r. A. T. (1) wniosła przeciwko (...) Sp. z o.o. w W. (dalej (...)) o zwolnienie od egzekucji:

- stolika szklanego o wymiarach 130/80/45 poz. Nr 7 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.,
- zestawu komputerowego, jednostki monitora, klawiatury, poz. Nr 1 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.,
- krzesła biurowego obitego, poz. Nr 2 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.,
- szafy trzy drzwiowej koloru bordo, poz. Nr 3 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.,

- czterech krzeseł z oparciem czerwone (bordo) z obiciem, poz. nr 3 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.,
- dwóch sof czerwonych (skórzane), poz. Nr 6 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.,
- stołu drewnianego koloru czerwonego, poz. Nr 8 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.,
- stołu komputerowego, poz. Nr 9 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.,
- (...) D. S. numer (...), poz. Nr 10 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.,
- komody dwudrzwiowej, poz. Nr 11 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19 maja 2014 r.,
- sejfów białych na kod, poz. Nr 12 z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 19.05.2014 r.

zajętych u A. R. (1), zamieszkałego w P. (05-500) ul. (...), przez Komornika Sądu Rejonowego w Piasecznie T. R. w sprawie egzekucyjnej z wniosku pozwanego A. R. (1) przeciwko (...), sygn. Km 768/10 i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 października 2014 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej od powódki kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Piasecznie (sygn. akt I C 1155/14) oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania (k. 265).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następującym stanie faktycznym i prawnym:

Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 15 kwietnia 2010 r. wydał w sprawie z powództwa (...) przeciwko A. R. (1) nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, sygn. akt I GNc 263/10, zasądzając kwotę 832.824 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

W dniu 07 maja 2010 r. A. R. (1) sporządził wraz z córką W. R. umowę darowizny w zwykłej formie pisemnej dotyczącą przekazania przez A. R. (1) W. R. własności ruchomości stanowiących wyposażenie budynku biurowego położonego w P. przy ul. (...) zgodnie z załącznikiem. Podpisy pod umową zostały sporządzone własnoręcznie w obecności notariusza M. W. w Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) w W.. Ruchomości pozostały w dotychczasowym miejscu ich położenia - lokalu w P. przy ul. (...). Ruchomości nie zostały wydane W. R., pozostawały w posiadaniu A. R. (1).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Piasecznie T. R. prowadzi na wniosek (...), złożony w dniu 08 listopada 2010 r., postępowanie egzekucyjne z majątku dłużnika A. R. (1), sygn. akt KM 768/10. W dniu 15 maja 2015 r. Komornik udał się pod adres: P., ul. (...), gdzie zastał dłużnika A. R. (1), który oświadczył, że pod tym adresem zamieszkuje (w gabinecie). Komornik zajął ruchomości: zestaw komputerowy i jednostkę monitora, głośniki, klawiaturę, krzesło biurowe obite czerwoną skórą, szafkę trzy drzwiami koloru bordo, cztery krzesła z oparciem, obite, czerwone (bordo), odlew armaty (1+1), dwie sofy czerwone skórzane, stół przeszklony 1,5x1, stół drewniany czerwony 3x1,5, stół komputerowy 1x1,5 czerwony, (...) ok. 50 cali, komodę dwudrzwiową (jedne drzwi szklane, drugie drewniane), sejf biały na kod z zawartością. Dłużnik oświadczył, że przedmioty te stanowią własność W. R. i przedstawił umowę darowizny z dnia 07 maja 2010 r. Przedmioty zostały oddane pod dozór dłużnika, a sejf oplombowany. W tym dniu obecna w biurze sąsiadującym z gabinetem, w którym dokonano zajęcia, była A. T. (1).

A. R. (1) w istocie mieszka w gabinecie znajdującym się w P. przy ul. (...) (budynek B), posiada klucze do lokalu - trzyma tam rzeczy osobiste, kołdrę i przybory toaletowe. Pomieszczenie to sąsiaduje z biurem (...), które zostało jej wynajęte w czerwcu 2012 r. przez A. R. (1), działającego, jako prezes spółki (...) Sp. z o.o.

W dniu 20 maja 2014 r. radca prawny B. K. w imieniu W. R. wystąpiła do (...) o odstąpienie od egzekucji wskazując, że przedmioty zajęte w dniu 15 maja 2014 r. stanowią własność W. R. na mocy umowy darowizny z dnia 07 maja 2010 r.

W dniu 05 czerwca 2014 r. A. R. (1) na prośbę Komornika T. R. otworzył sejf, w którym znajdowały się jego prywatne dokumenty.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że podstawą prawną powództwa stanowił art. 841 k.p.c., który reguluje roszczenie ekscydencyjne. Mając na uwadze datę zajęcia i datę wytoczenia niniejszego powództwa, Sąd I instancji wskazał, że prekluzyjny termin wskazany w art. 841 § 3 k.p.c. po upływie, którego strona traci prawo do wytoczenia powództwa, został przez A. T. (2) zachowany.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy podniósł, że roszczenie nie zostało udowodnione, bowiem wobec rozbieżności między zajętymi przez komornika ruchomościami a ruchomościami objętymi umową darowizny i umowami sprzedaży nie można było zweryfikować, czy chodzi o te same rzeczy. W ocenie Sądu I instancji opis przedmiotów z umowy darowizny różnił się z opisem z umów sprzedaży oraz protokołu zajęcia. Już zatem te nieścisłości stanowią trudność w weryfikacji twierdzeń pozwu i na zasadzie art. 6 k.c. mogłyby stanowić podstawę oddalenia powództwa, gdyby umowa darowizny i umowy sprzedaży były ważne i skuteczne.

Odnosnie ważności w/w umów Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 890 § 1 k.c. oświadczenie darczyńcy powinno być złożone w formie aktu notarialnego. Jednakże umowa darowizny zawarta bez zachowania tej formy staje się ważna, jeżeli przyrzeczone świadczenie zostało spełnione. Sąd Rejonowy podniósł, że umowa darowizny nie została sporządzona w formie aktu notarialnego, gdyż takowej nie stanowi poświadczenie przez notariusza o złożeniu podpisów w jego obecności. Powódka twierdziła, że przedmiot darowizny został W. R. wydany w dacie umowy i nieodwracalnie. Dopiero po tym W. R. pozwoliła ojcu A. R. (1) nadal korzystać z tych ruchomości. W ocenie Sądu I instancji powódka jednak nie wykazała, by w istocie spełnienie świadczenia nastąpiło. W treści umowy darowizny nie ma żadnego zapisu dotyczącego wydania przedmiotów. Umowa zaś została zawarta w W. przy ul. (...), podczas, gdy ruchomości znajdowały się w P. przy ul. (...). Brak jest protokołu przekazania, czy innego dokumentu świadczącego o wydaniu przez dłużnika przedmiotu darowizny. Z kolei zeznania świadków, w ocenie Sądu I instancji, były niespójne, niekonsekwentne i nie korespondowały z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie.

Sąd Rejonowy podniósł, że W. R. przyznała, iż ruchomości pozostały w lokalu przy ul. (...), zaznaczyła jednak, że dłużnik w biurze już nie pracuje, a pojawia się tam jako prezes spółki R. albo (...). Następnie świadek stwierdziła, że firmy te mają tam swoją siedzibę, choć nie mają tam swoich pomieszczeń. Niezrozumiałe było zatem, dlaczego dłużnik, jako prezes tych spółek się tam pojawia. Następnie świadek wskazała, że dłużnik mieszka w budynku (...) lub (...) bo tam jest 7 budynków i ma mieszkanie nad jednym z biur. Świadek nie wskazała jednak konkretów dotyczących tego innego biura, nad którym jest owo mieszkanie, wcześniej twierdząc, że spółki, w których jest prezesem nie posiadają pod tym adresem biura. Przede wszystkim zaś świadek nie wskazała w jakim konkretnie (innym niż lokal, w którym znajdowały się ruchomości) lokalu zamieszkuje A. R. (1). Następnie świadek stwierdza, że tymi rzeczami, które dostała od ojca nie zarządzała, choć one do niej przynależały. Świadek przyznała, że pozostały w tych samych miejscach, w których zostawił je dłużnik.

W ocenie Sądu I instancji powyższe zeznania nie były wystarczające do przyjęcia, by doszło do wydania poprzednicze prawnej powódki ruchomości objętych umową darowizny, zwłaszcza, że Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Zdaniem Sądu Rejonowego brak było w nich bowiem konsekwencji. Świadek wskazała, że ojciec zarządzał jej majątkiem, w tym przedmiotowymi ruchomościami, jednak nie uważała za stosowne powiadomić go o tym, że część tych ruchomości sprzedała. Jak zatem A. R. (1) mógł skutecznie sprawować zarząd jej majątkiem, skoro nie był informowany na bieżąco o czynnościach podejmowanych przez W. R. względem tego majątku? Ponadto powódka ani świadek nie określili wprost owego innego stosunku, na podstawie którego dłużnik nadal pozostał w posiadaniu przedmiotowych ruchomości.

Świadek A. R. (1) twierdził, że o sprzedaży przedmiotowych ruchomości dowiedział się pod koniec czynności zajęcia w dniu 15 maja 2014 r., po około półtorej godzinie. Tymczasem powódka wskazywała, że poinformowała dłużnika o tym fakcie osobiście, dopiero w dniu 21 maja 2014 r. Z zeznań świadka M. Z. wynikało natomiast, że powódka była obecna

w dniu zajęcia w biurze i już wówczas mogła podnieść, że zajmowane rzeczy stanowią jej własność, czego nie uczyniła. Co, w ocenie Sądu I instancji, nastęrczało wątpliwości, czy faktycznie w tej dacie była właścicielem spornych rzeczy.

Sąd Rejonowy podniósł, że gdyby w istocie tak było jak utrzymywał w toku postępowania A. R. (1), że nie mieszka on w przedmiotowym lokalu i przechodzi przezeń tylko, jak idzie do serwerowni, a czyni to zawsze, po uprzednim uzyskaniu od powódki zgody, to w sytuacji, gdy przyjąłby komornika, powódka z pewnością zapytałaby o cel i powód wizyty. Powódka twierdziła, że nikt jej nie powiedział, co się dzieje, pomimo iż pytała. Niewiadomym jednak jest, dlaczego A. R. (1) miałby przed powódką zataić te okoliczności, jeśli pozwoliła mu grzecznościowo skorzystać z gabinetu. Jeśli w istocie dłużnik nie poinformował powódki o tym, co się działo w dniu 15 maja 2014 r. to świadczyło to, zdaniem Sądu Rejonowego, o tym że zachowywał się jak właściciel lokalu i osoba, która tam mieszka, zaś rzeczy w lokalu pozostające traktuje, jako swoją własność. Poza tym, jak wynika z zeznań R. B., sejf został zabezpieczony. Nawet, więc jeśli powódka nie rozmawiała z dłużnikiem na temat wizyty komornika, to natychmiast zauważyłaby, że sejf, który uważa za swoją własność został opieczetowany. Nie znajduje uzasadnienia, dlaczego powódka nie miałaby od razu poinformować A. R. (1) o umowie sprzedaży.

Następnie świadek A. R. (1) twierdził, że w przedmiotowym lokalu zamieszkiwał do grudnia 2013 r. Tymczasem obecni podczas czynności zajęcia Komornik T. R., aplikant komorniczy (obecnie asesor) M. Z., aplikant komorniczy R. B. wskazali, że dłużnik A. R. (1) zachowywał się w przedmiotowym lokalu jak u siebie, wyjmował dokumenty z biurka, miał klucze do lokalu, w gabinecie były rzeczy osobiste: zdjęcia, kołdra, pościel, w toalecie były przybory do golenia, szczoteczka do zębów. Twierdzenia świadka, że nie mieszka w przedmiotowym lokalu od grudnia 2013 r. były, zatem zdaniem Sądu I instancji, niewiarygodne w świetle dowodów w postaci zeznań wskazanych świadków i treści protokołu zajęcia.

W ocenie Sądu Rejonowego znamienne dla ustalenia, że A. R. (1) korzystał z ruchomości będących przedmiotem pozwu, a umowy sprzedaży nie miały miejsca w datach, na jakie opiewają było to, że już po zajęciu i po rzekomej informacji o sprzedaży, w dniu 05 czerwca 2014 r. dłużnik otworzył na żądanie komornika sejf, w którym znajdowały się jego dokumenty i nie wspominał o tym, że sejf nie należy do niego. Spójne z zeznaniami świadka było stanowisko powódki, że w tej dacie A. R. (1) już wiedział o umowie sprzedaży zawartej przez powódkę z jego córką. Dlaczego zatem nie wskazał tego komornikowi tak, jak uprzednio faktu darowania przedmiotów W. R.? Nie sposób przyjąć tu argumentacji powódki dotyczącej roztargnienia dłużnika. Podczas zajęcia, potrafił on bowiem wskazać, że właścicielką przedmiotów jest jego córka, mimo że umowa została zawarta ponad 4 lata wcześniej. Ponadto, o ile można przyjąć, że córka mogła pozostawić pod opieką ojca przedmioty należące do niej (choć podkreślić należy, że powódka nie wykazała, aby umowa darowizny została spehiona i była ważna) i pozwoliła mu z nich korzystać o tyle nie znajduje wytłumaczenia fakt, że powódka po 4 miesiącach od zakupu nie objęła przedmiotów tych w posiadanie, nie zmieniła kodu do sejfu i akceptowała pozostawanie w przedmiotach należących do niej dokumentów obcej osoby.

Wobec szeregu rozbieżności w zeznaniach powódki, dłużnika i W. R., a momentami nawet ich wewnętrznej niespójności i braku innych dowodów na twierdzenia powódki, Sąd I instancji, uznał twierdzenia powódki i zeznania za niewiarygodne i nieudowodnione (art. 6 k.c.).

Tym samym Sąd Rejonowy zważył, że dłużnik A. R. (1) nie spełnił świadczenia z umowy darowizny z dnia 07 maja 2010 r. i pozostawał nadal w posiadaniu i władaniu przedmiotami stanowiącymi jej przedmiot. Tym samym wobec niezachowania formy aktu notarialnego wymaganej dla umowy, na zasadzie art. 890 § 1 k.c., umowę darowizny z dnia 07 maja 2010 r. Sąd Rejonowy uznał za nieważną. W konsekwencji W. R. nie nabyła własności przedmiotowych ruchomości, nie mogła więc przenieść własności na powódkę. Tym samym umowy sprzedaży zawarte przez powódkę z W. R. w dniach 07 stycznia 2014 r. i 07 lutego 2014 r. nie mogły odnieść skutku w postaci przeniesienia własności.

W ocenie Sądu I instancji istniała również wątpliwość, co do tego że w/w umowy sprzedaży faktycznie miały być zawarte w datach w nich wskazanych, a nie już po zajęciu ruchomości przez organ egzekucyjny. Do powyższego wniosku można było dojść wobec niepoinformowania przez W. A. R. o dokonanej sprzedaży, pomimo iż wiedziała, że dłużnik korzysta z tych przedmiotów, to że dłużnik jeszcze w dniu 05 czerwca 2014 r. był w posiadaniu przedmiotowych

ruchomości, trzymał w nich swoje dokumenty i nie poinformował komornika o zmianie właściciela, pomimo iż rzekomo miał już takową wiedzę. Ponadto, jak słusznie wskazał pozwany, pismo dołączone do pozwu, datowane na dzień 20 maja 2014 r. zostało sporządzone w imieniu W. R. przez pełnomocnika reprezentującą powódkę w niniejszym postępowaniu. Z treści tego pisma wynika, że to W. R., a nie powódka jest właścicielką ruchomości. Wobec tych wątpliwości podnoszonych przez stronę pozwaną, należało uznać, iż powódka nie przedstawiła dowodów świadczących o zawarciu tych umów we wskazanych datach. Za takowy nie mogą posłużyć dowody księgowe wewnętrzne, gdyż nie zawierają one daty pewnej i są jedynie oświadczeniem księgowym powódki. Tym samym, zdaniem Sądu Rejonowego, umowy te można było także uznać za nieważne z uwagi na ich pozorność (art. 83 § 1 k.c.), mając na uwadze, że strony umowy podpisując antydatowane umowy działały w złej wierze. Umowa darowizny miała bowiem na celu jedynie uniemożliwienie egzekwowania z tych ruchomości wierzytelności dłużnika. Po stronie A. R. (1) nie było, zatem woli podarowania tych przedmiotów córce (nadal bowiem to on z nich korzysta), a po stronie W. R. ich objęcia w posiadanie (przyjęcia darowizny). Sporządzona w ten sposób umowa, jako pozorna była zatem nieważna.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu I instancji, ruchomości będące przedmiotem pozwu nie stanowiły własności powódki, lecz pozostają nadal własnością dłużnika A. R. (1). Z tych względów powództwo przeciwegzekucyjne z art. 841 § 1 k.p.c. jako bezpodstawne należało oddalić. Egzekucja skierowana do przedmiotowych ruchomości nie naruszała bowiem praw powódki.

Wreszcie nawet gdyby przyjąć, że w/w umowy były ważne, zdaniem Sąd I instancji, spełnione zostały przesłanki skargi paulińskiej uregulowanej w art. 527 k.c. Zgodnie z tym przepisem, gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Jeśli korzyść uzyskała osoba będąca w bliskim stosunku z dłużnikiem domniemywa się, że osoba ta wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W. R. jest córką dłużnika, więc osobą bliską w rozumieniu art. 527 § 3 k.c. i uzyskalaby (gdyby uznać umowę darowizny za ważną) korzyść majątkową w postaci podarowanych ruchomości. Dłużnik zaś działał z pokrzywdzeniem wierzycieli, albowiem w dniu 15 kwietnia 2010 r. został wydany wyrok zasądający od A. R. (1) na rzecz (...). Jak natomiast wynika z akt egzekucyjnych, egzekucja nie jest skuteczna, wyegzekwowano bowiem jedynie niewielką część zasądzonego roszczenia. Darowanie więc jakichkolwiek przedmiotów w szczególności oszacowanych przez dłużnika na kwotę 200.000 zł spowodowałoby zwiększenie niewypłacalności dłużnika.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

I. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj.

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, w odniesieniu do:

a) dowodu z dokumentu w postaci umowy darowizny z dnia 07 maja 2010 r., umowy sprzedaży zajętych przedmiotów z dnia 07 stycznia 2014 r. i z dnia 07 lutego 2014 r. oraz protokołu zajęcia z dnia 15 maja 2014 r. i uznanie, że w ich treści istnieją nieścisłości uniemożliwiające dokonanie Sądowi weryfikacji twierdzeń pozwu, podczas gdy z treści w/w dokumentów jednoznacznie wynika co do jakich ruchomości powódka żąda uchylecia zajęcia, co winno skutkować uznaniem powództwa;

- b) dowodu z zeznań świadków W. R., A. R. (1), M. Z., R. B. oraz przesłuchania powódki i uznanie, że przyrzeczone w umowie darowizny świadczenie nie zostało spełnione, podczas gdy zeznania w/w świadków i przesłuchanie powódki jednoznacznie wskazują, że do spełnienia darowizny doszło, co winno skutkować uznaniem powództwa;
- c) dowodu z zeznań A. R. (1), W. R. i uznanie tych zeznań za niewiarygodne, podczas gdy zeznania w/w są spójne i rzeczowe, a co za tym idzie winny stanowić podstawę orzekania w niniejszym procesie;
- d) dowodu z zeznań A. R. (1) oraz W. R. i przyjęcie, że zeznania te nie mogą stanowić samodzielnej podstawy dowodzenia, tego że do spełnienia świadczenia z umowy darowizny doszło, podczas gdy są to jedyni świadkowie przedmiotowych czynności, których zeznania są rzeczowe i spójne;
- e) wszystkich dowodów przeprowadzonych w trakcie postępowania dowodowego i uznanie, że W. R. była zobowiązana poinformować ojca o sprzedaży powódce przedmiotowych ruchomości, podczas gdy żadna okoliczność faktyczna i prawna ją do tego nie zobowiązywała;
- f) wszystkich dowodów przeprowadzonych w trakcie postępowania dowodowego i uznanie, że pan R. zarządzał majątkiem W. R. i z tego powodu W. R. była zobowiązana poinformować A. R. (1) o sprzedaży zajętych ruchomości, podczas gdy nigdzie nie zostało potwierdzone jakiego zakresu był to zarząd i zarządzania jakim mieniem W. R. dotyczył;
- g) wniosków poczynionych przez Sąd na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań W. R. i uznanie, że W. R. oświadczyła w trakcie procesu, że jest właścicielem nieruchomości przy ulicy (...), podczas gdy w ocenie strony powodowej takie oświadczenie nigdy nie padło;
- h) zeznań A. R. (1) i powódki uznając je za niewiarygodne w zakresie stwierdzenia, że powódka poinformowała A. R. (1) o zakupie przedmiotowych nieruchomości dopiero dnia 21 maja 2014 r., podczas gdy świadkowie o tym fakcie zeznawali spójnie i rzetelnie, a ich zeznania to potwierdziły;
- i) wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie i uznanie, że niepoinformowanie przez pana R. tego samego dnia powódki o celu i działaniach komorników, prowadzi do wniosku, iż w trakcie dokonywania czynności zajęcia pan R. zachowywał się jak właściciel, podczas gdy pan R. zwyczajnie wstydził się poinformować powódkę o fakcie zajęcia ruchomości będących przedmiotem niniejszego powództwa;
- j) wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów i uznanie, że A. R. (1) zamieszkiwał po grudnia 2013 r. w lokalu, w którym zajęto ruchomości i uznanie, że za tym faktem świadczy rzekomo oświadczenie pana R. w trakcie dokonywania czynności zajęcia, podczas gdy pan R. w trakcie zeznań wyjaśnił sens swojej wypowiedzi w trakcie dokonywania czynności zajęcia;
- k) dowodu z dokumentu w postaci protokołu zajęcia z dnia 15 maja 2014 r. oraz dowodów z zeznań świadków A. R. (2) oraz M. Z. i R. B. i uznanie, że świadek odpowiadając na pytanie Komornika, gdzie mieszka, oznajmił, iż właśnie w tym lokalu mieszka, podczas gdy protokół z dokonywanych w dniu 15 maja 2014 r. czynności winien zostać uznany jako najbardziej wiarygodne źródło dowodowe, a co za tym należy uznać tak jak to zostało zapisane w protokole, że pan R. zamieszkuje pod tym adresem, tj. pod adresem (...) w P.;
- l) dowodów z zeznań świadków A. R. (2), M. Z. oraz R. B. i uznając, że są one wiarygodne, zgodne ze sobą i spójne i na ich podstawie twierdząc, iż w dniu 15 maja 2014 r. w lokalu, w którym dokonano zajęcia ruchomości znajdowały się rzeczy osobiste pana R., podczas gdy z zeznań w/w świadków taka okoliczność nie wynika, a przedmiotowe zeznania są niewiarygodne, niespójne i sprzeczne ze sobą;
- m) wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów i uznanie, że posiadanie przez pana R. kluczy do lokalu, w którym dokonano zajęcia implikuje stwierdzenie, że pan R. zamieszkuje w przedmiotowym lokalu, podczas gdy taki wniosek nie ma oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym i jest w swej istocie nielogiczny;

n) wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów i uznanie, że rzekomo znalezione w gabinecie rzeczy w postaci koldry/pościeli, przyborów do golenia, szczoteczki do zębów potwierdzają zamieszkiwanie A. R. (1) w lokalu, w którym dokonano zajęcia ruchomości oraz że zeznania A. R. (1) w przedmiotowym zakresie należy uznać za niewiarygodne, podczas gdy nie ma przekonujących dowodów, iż przedmiotowe rzeczy były własnością Pana R. albo że z nich korzystał, jak też jego zeznania w tym zakresie są wiarygodne spójne, konkretne i rzetelne;

o) zeznań T. R., R. B. oraz M. Z. i uznanie a priori, iż ich zeznania są bardziej wiarygodne i mają wyższą moc dowodową, z tego względu, iż są oni przedstawicielami zawodu zaufania publicznego, podczas gdy w polskiej procedurze cywilnej obowiązuje zasada swobodnej, a nie legalnej oceny dowodów, a co za tym idzie wszystkie dowody powinny być oceniane w taki sam sposób;

p) wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów i uznanie, że Powódka po 4 miesiącach od zakupu ruchomości była zobowiązana do zmiany kodu do sejfów i powinna usunąć z niego pozostawione przez A. R. (1) dokumenty, podczas gdy powódka z sejfów od czasu jego zakupu nie korzystała i nie miała potrzeby zmiany kodu do sejfów oraz wyciągania z niego pozostawionych dokumentów oraz wyciągnięcie z w/w nielogicznych wniosków, dalszych wniosków, iż pan R. korzystał z zajętych ruchomości i zamieszkiwał w lokalu, w którym zajęto ruchomości, podczas gdy nie sposób wyciągnąć poprawnego wniosku z wniosku obciążonego błędem logicznym (jak w/w);

q) zeznań powódki i uznanie ich za niewiarygodne oraz nieudowodnione w zakresie uznania, że pan R. nie korzystał z ruchomości oraz że świadczenie z umowy darowizny nie zostało spełnione, podczas gdy powódka zeznawała w sposób spójny, rzetelny oraz w trakcie procesu przedstawiła dowody na poparcie swoich twierdzeń;

r) wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów i uznanie, że w lokalu, w którym dokonano zajęcia znajdowały się męskie ubrania należące do pana R., podczas gdy fakt ten został potwierdzony jedynie przez świadka, któremu należy odmówić wiarygodności, tj. M. Z., co więcej T. R. i R. B. nie potwierdzili tego faktu;

s) zeznań powódki i uznanie, że z faktu, iż powódka zmieniła swoje twierdzenia dotyczące uznania czy W. R. prosiła ją o to, aby ojciec mógł korzystać z sejfów po jego sprzedaniu oraz z faktu, iż powódka najpierw zeznała, iż jej asystentka otworzyła A. R. (1) drzwi do gabinetu, a następnie przyznała, że tego nie widziała, że z tego należy wyciągnąć wnioski, iż pan R. korzystał z zajętych ruchomości, a umowa darowizny nie została spełniona, podczas gdy z w/w zeznań można wyciągnąć jedynie wnioski, iż powódka nie wie kto otworzył drzwi komornikowi oraz nie potwierdza, że W. R. prosiła ją, aby ojciec nie mógł korzystać z sejfów;

t) zeznań powódki i uznanie ich za niekonsekwentne z tego względu, że powódka najpierw zeznała, iż jej asystentka otworzyła A. R. (1) drzwi do gabinetu, a następnie przyznała, że nie widziała tego, podczas gdy powyższe sprostowanie zeznań przez powódka nie powinno mieć wpływu na uznanie jej zeznań za niekonsekwentne, albowiem nie mają one w tym zakresie znaczenia dla sprawy, natomiast zeznania w całym dalszym zakresie są konsekwentne i spójne;

u) zeznań powódki i uznanie ich za niekonsekwentne i niewiarygodne z tego względu, że powódka zmieniła swoje twierdzenia dotyczące tego czy W. R. prosiła ją o to, aby pan R. mógł korzystać po sprzedaży ruchomości z sejfów, podczas gdy powyższe sprostowanie zeznań przez powódkę nie powinno mieć wpływu na uznanie jej zeznań za niekonsekwentne, albowiem zeznania w w/w zakresie nie mają znaczenia dla sprawy, natomiast zeznania powódki w zakresie dotyczącym przedmiotu sprawy są konsekwentne i spójne;

v) zeznań świadków A. R. (1) i W. R. i uznanie, że ich twierdzenia nie są spójne w zakresie dotyczącym częstotliwości kontaktu tych dwóch świadków, podczas gdy z ich zeznań jednoznacznie wynika, iż ich kontakty są sporadyczne oraz uznanie z w/w zeznań, iż sformułowanie dobry kontakt musi oznaczać częsty kontakt;

w) zeznań powódki i uznanie ich za niespójne w związku ze stwierdzeniem powódki, iż nie wie dlaczego kupiła wyposażenie łazienki, podczas gdy w/w stwierdzenie zostało przez Sąd wyrwane z kontekstu, którego całość wskazuje, iż kupiła to wyposażenie jako komplet wyposażenia biura z łazienką;

x) zeznań powódki i uznanie ich za niewiarygodne z tego względu, iż powódka od razu po zajęciu nie skontaktowała się a komornikiem, podczas gdy powódka zeznała, iż próbowała się skontaktować z komornikiem jednak nie chciał z nią rozmawiać;

y) zeznań powódki i uznanie ich za niewiarygodne z tego względu, iż powódka twierdziła, że W. R. sprzedała jej ruchomości, gdyż potrzebowała pieniędzy na studia, natomiast świadek W. R. tego nie potwierdziła wskazując, że nie mówiła Powódce, na co jej są potrzebne pieniądze, podczas gdy z w/w zeznań przedmiotowe wnioski nie wynikają;

z) nielogicznych wniosków dowodowych, o których mowa w pkt I 1 a-y, iż świadczenie z umowy darowizny nie zostało spełnione, podczas gdy nie sposób uznać, iż wyciągnięte z w/w nielogicznych wniosków dowodowych, dalsze wnioski dowodowe są poprawne;

aa) zeznań świadków W. R., A. R. (1), M. Z., R. B. oraz przesłuchania powódki i uznanie, że umowy sprzedaży ruchomości zostały antydatowane, podczas gdy zeznania w/w świadków i przesłuchanie powódki jednoznacznie wskazują, iż w niniejszej sprawie nie nastąpiło antydatowanie umów sprzedaży, co winno skutkować uznaniem powództwa;

bb) zeznań W. R. i A. R. (1) i uznanie, że umowy sprzedaży zostały antydatowane oraz uznanie, że za tym faktem przemawia to, iż W. R. nie poinformowała A. R. (1) o sprzedaży ruchomości, podczas gdy W. R. nie miała obowiązku informowania A. R. (1) o w/w fakcie, a co za tym idzie umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

cc) wszystkich zebranych w sprawie dowodów i uznanie, iż umowy sprzedaży zostały antydatowane, ponieważ A. R. (1) rzekomo jeszcze w dniu 05 czerwca 2014 r. był w posiadaniu przedmiotowych ruchomości, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, iż A. R. (1) korzystał z zajętych ruchomości, a co za tym idzie umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

dd) wszystkich zebranych w sprawie dowodów i uznanie, iż umowy sprzedaży zostały antydatowane, ponieważ A. R. (1) trzymał w nich [zajętych ruchomościach] swoje dokumenty, podczas gdy Sąd I instancji nie wskazał w jakich ruchomościach według Sądu Pan R. trzymał swoje dokumenty oraz sam Sąd I instancji uznał, że znajdowanie się dokumentów A. R. (1) w ruchomościach nie jest niczym dziwnym, albowiem przed sprzedażą za zgodą W. R. korzystał z niektórych zajętych ruchomości, tym samym umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

ee) wszystkich zebranych w sprawie dowodów i uznanie, iż umowy sprzedaży zostały antydatowane, ponieważ A. R. (1) nie poinformował komornika o zmianie właściciela ruchomości, podczas gdy A. R. (1) nie był zobowiązany do poinformowania komornika o fakcie zmiany właściciela ruchomości, tym samym umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

ff) wszystkich zebranych w sprawie dowodów i uznanie, iż umowy sprzedaży zostały antydatowane, ponieważ powódka dopiero 6 dni po dokonaniu zajęcia poinformowała pana R. o tym, że to ona jest właścicielem ruchomości, podczas gdy powódka nie miała obowiązku poinformować o fakcie zajęcia ruchomości A. R. (1), tym samym umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

gg) dowodu z dokumentów w postaci dowodów wewnętrznych (k. 206-207) i uznanie, iż przedmiotowe dowody nie potwierdzają dokonania przez powódki zakupu i zapłaty za zajęte ruchomości, podczas gdy z ich treści jednoznacznie wynika, iż powódka zapłaciła za ruchomości objęte umowami sprzedaży we wskazanych w nich datach, a co za tym idzie umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

hh) zeznań powódki i uznanie, że są niekonsekwentne i nie potwierdzają faktu zapłaty za umowy sprzedaży, ponieważ pierwotnie zeznała, iż otrzymała gotówkę, a potem wskazywała, iż należność w części została zapłacona przelewem, podczas gdy Powódka w zeznaniach nie wspomina o zapłacie za umowy sprzedaży przelewem, tym samym umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

ii) zeznań świadków W. R., A. R. (1), M. Z., R. B. oraz przesłuchania powódki i uznanie, że umowy sprzedaży zostały zawarte dla pozorów i w złej wierze, podczas gdy zeznania w/w świadków i przesłuchanie powódki jednoznacznie wskazują, że umowy sprzedaży ruchomości zostały dokonane w sposób prawidłowy, tj. w dobrej wierze i nie dla pozorów, co winno skutkować uznaniem powództwa.

2. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez to, iż treść uzasadnienia orzeczenia Sądu pierwszej instancji uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia oraz w związku z zastosowaniem prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego;

3. art. 231 k.p.c. poprzez uznawanie za ustalone określonych faktów na podstawie innych ustalonych faktów, podczas gdy takie wnioski były niedopuszczalne, tj.

a) uznanie, że powódka po 4 miesiącach od zakupu ruchomości była zobowiązana do zmiany kodu do sejfów i powinna usunąć z niego pozostawione przez A. R. (1) dokumenty, podczas gdy powódka z sejfów od czasu jego zakupu nie korzystała i nie miała potrzeby zmiany kodu do sejfów oraz wyciągania z niego pozostawionych dokumentów oraz wyciągnięcia z w/w nielogicznych wniosków, dalszych wniosków, iż pan R. korzystał z zajętych ruchomości i zamieszkiwał w lokalu, w którym zajęto ruchomości, podczas gdy nie sposób wyciągnąć poprawnego wniosku z wniosku obciążonego błędem logicznym (jak w/w);

b) uznanie, że W. R. była zobowiązana poinformować ojca o sprzedaży powódce przedmiotowych ruchomości, podczas gdy żadna okoliczność faktyczna i prawna ją do tego nie zobowiązywała;

c) uznanie, że pan R. zarządzał majątkiem W. R. i z tego powodu W. R. była zobowiązana poinformować A. R. (1) o sprzedaży zajętych ruchomości, podczas gdy nigdzie nie zostało potwierdzone jakiego zakresu był to zarząd i zarządzania jakim mieniem W. R. dotyczył;

d) uznanie, że niepoinformowanie przez pana R. tego samego dnia powódki o celu i działaniach komorników, prowadzi do wniosku, iż w trakcie dokonywania czynności zajęcia pan R. zachowywał się jak właściciel, podczas gdy pan R. zwyczajnie wstydził się poinformować powódkę o fakcie zajęcia ruchomości będących przedmiotem niniejszego powództwa;

e) uznanie, że A. R. (1) zamieszkiwał po grudniu 2013 r. w lokalu, w którym zajęto ruchomości i uznanie, że za tym faktem świadczy rzekomo oświadczenie pana R. w trakcie dokonywania czynności zajęcia, podczas gdy pan R. w trakcie zeznań wyjaśnił sens swojej wypowiedzi w trakcie dokonywania czynności zajęcia;

f) uznanie, że posiadanie przez pana R. kluczy do lokalu, w którym dokonano zajęcia implikuje stwierdzenie, że pan R. zamieszkuje w przedmiotowym lokalu, podczas gdy taki wniosek nie ma oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym i jest w swej istocie nielogiczny;

g) uznanie, że w lokalu, w którym dokonano zajęcia znajdowały się męskie ubrania należące do pana R., podczas gdy fakt ten został potwierdzony jedynie przez świadka, któremu należy odmówić wiarygodności, tj. M. Z., co więcej T. R. i R. B. nie potwierdzili tego faktu;

h) uznanie, że z faktu, iż powódka zmieniła swoje twierdzenia dotyczące uznania czy W. R. prosiła ją o to, aby ojciec mógł korzystać z sejfów po jego sprzedaniu oraz z faktu, iż powódka najpierw zeznała, iż jej asystentka otworzyła A. R. (1) drzwi do gabinetu, a następnie przyznała, że tego nie widziała, że z tego należy wyciągnąć wnioski, iż pan R. korzystał z zajętych ruchomości, a umowa darowizny nie została spełniona, podczas gdy z w/w zeznań można wyciągnąć jedynie wnioski, iż powódka nie wie kto otworzył drzwi komornikowi oraz nie potwierdza, że W. R. prosiła ją, aby ojciec nie mógł korzystać z sejfów;

i) uznanie, że W. R. sprzedała powódce ruchomości, gdyż potrzebowała pieniędzy na studia, natomiast świadek W. R. tego nie potwierdziła wskazując, że nie mówiła powódce, na co jej są potrzebne pieniądze, podczas gdy z w/w zeznań przedmiotowe wnioski nie wynikają;

j) uznanie, że umowy sprzedaży ruchomości zostały antydatowane, podczas gdy zeznania w/w świadków i przesłuchanie powódki jednoznacznie wskazują, iż w niniejszej sprawie nie nastąpiło antydatowanie umów sprzedaży;

k) uznanie, iż umowy sprzedaży zostały antydatowane, ponieważ A. R. (1) rzekomo jeszcze w dniu 05 czerwca 2014 r. był w posiadaniu przedmiotowych ruchomości, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, iż A. R. (1) korzystał z zajętych ruchomości, a co za tym idzie umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

l) uznanie, iż umowy sprzedaży zostały antydatowane, ponieważ A. R. (1) nie poinformował komornika o zmianie właściciela ruchomości, podczas gdy A. R. (1) nie był zobowiązany do poinformowania komornika o fakcie zmiany właściciela ruchomości, tym samym umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

m) uznanie, iż umowy sprzedaży zostały antydatowane, ponieważ powódka dopiero 6 dni po dokonaniu zajęcia poinformowała pana R. o tym, że to ona jest właścicielem ruchomości, podczas gdy powódka nie miała obowiązku poinformować o fakcie zajęcia ruchomości A. R. (1), tym samym umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

n) uznanie, iż dowody wewnętrzne nie potwierdzają dokonania przez powódkę zakupu i zapłaty za zajęte ruchomości, podczas gdy z ich treści jednoznacznie wynika, iż powódka zapłaciła za ruchomości objęte umowami sprzedaży we wskazanych w nich datach, a co za tym idzie umowy sprzedaży nie zostały antydatowane;

o) uznanie, że umowy sprzedaży zostały zawarte dla pozorów i w złej wierze, podczas gdy zeznania w/w świadków i przesłuchanie powódki jednoznacznie wskazują, że umowy sprzedaży ruchomości zostały dokonane w sposób prawidłowy, tj. w dobrej wierze i nie dla pozorów, co winno skutkować uznaniem powództwa;

II. przepisów prawa materialnego, tj.

a) art. 83 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że umowy sprzedaży zostały zawarte dla pozorów i w złej wierze, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż przedmiotowe czynności prawne zostały dokonane w sposób prawidłowy, nie dla pozorów i w dobrej wierze, co winno skutkować uznaniem powództwa;

b) art. 348 k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie, iż w związku z posiadaniem przez W. R. środków, które dają faktyczną władzę nad rzeczą, tj. kluczy do pomieszczeń, w których zajęte ruchomości się znajdowały i znajdują nastąpiło przeniesienie posiadania, tj. wydanie ruchomości, a co za tym idzie świadczenie z umowy darowizny zostało spełnione i umowa jest ważna;

c) art. 890 § 1 zd. 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż przyrzeczone świadczenie w postaci darowizny A. R. (1) na rzecz W. R. określone w umowie darowizny nie zostało spełnione, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jednoznacznie wynika, iż przyrzeczone świadczenie zostało spełnione, co winno skutkować uznaniem powództwa;

d) art. 527 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że pan R. działał z pokrzywdzeniem wierzycieli, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż pan R. nie działał z pokrzywdzeniem wierzycieli, co prowadzi do nieskuteczności zarzutu uznania za bezskuteczną umowy darowizny;

e) art. 527 § 3 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że W. R. jest dla A. R. (1) osobą bliską w rozumieniu przedmiotowego przepisu, podczas gdy jej stosunki rodzinne, więzi uczuciowe, przyjacielskie, majątkowe oraz brak powiązań gospodarczych wskazują na to, iż A. R. (1) nie jest dla niej osobą bliską;

f) art. 531 § 1 k.c. poprzez jego zastosowanie podczas, gdy W. R. rozporządziła uzyskaną od A. R. (1) korzyścią, a co za tym idzie ewentualne zastosowanie mógł w niniejszej sprawie znaleźć art. 531 § 2 k.c., co do którego Sąd w ogóle się nie odniósł.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Apelująca wniosła również o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków A. R. (1), H. R. i W. R. na okoliczność ustalenia sytuacji rodzinnej i majątkowej Państwa R., na okoliczność braku wiedzy Pozwanej o problemach finansowych Dłużnika i na okoliczność braku świadomości Pozwanej, że Dłużnik mógł działać w celu pokrzywdzenia Wierzycieli. (k. 284-307).

W oparciu o powyższe zarzuty skarżąca wniosła o:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje,

ewentualnie

- uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia,

a ponadto o:

- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa według norm przepisanych. (k. 284-307).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne zarówno dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak również prawną ocenę tych ustaleń wskazaną w pisemnych motywach orzeczenia.

Dokonując wszechstronnej analizy zebranych dowodów Sąd I instancji nie uchybił zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. (zasady swobodnej oceny dowodów) nie może więc zostać uwzględniony. Skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga bowiem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak np. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 06 listopada 1998 r., II CKN 4/98 – niepublikowane). Należy pamiętać, że jeśli tylko z materiału dowodowego wynika, że sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów. Taka ocena dowodów musi się ostać, nawet jeśli na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa sąd drugiej instancji, dokonując kontroli w zakresie oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd pierwszej instancji, nie ustala prawdziwości faktów, lecz sprawdza, czy granice swobodnej oceny nie zostały przekroczone. Natomiast same nawet bardzo poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice swobodnej oceny dowodów, nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd odwoławczy odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 08 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa 1472/14).

Tymczasem zarzuty podniesione w apelacji (mimo swojej obszerności), mając czysto polemiczny charakter, wynikają ewidentnie z subiektywnej oceny przez powódkę stanu faktycznego przedmiotowej sprawy oraz wybiórczego potraktowanie zgromadzonego materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący i wszechstronny omówił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wskazując jednoznacznie fakty, które uznał za udowodnione i dowody, na których się oparł oraz przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd Odwoławczy w szczególności podziela ustalenia dotyczące nieważności umowy darowizny z dnia 07.05.2010 r. wobec niezachowania formy aktu notarialnego (przy jednoczesnym braku wykazania spełnienia świadczenia), ale także z uwagi na jej ewidentną pozorność. Konsekwencją z kolei tejże nieważności był brak skuteczności umów sprzedaży ruchomości na rzecz powódki, które dodatkowo należało uznać za antydatowane. Sąd Rejonowy – jak już wyżej wskazano - szczegółowo i wnikliwie omówił zgromadzone dowody, uwypuklając liczne dostrzeżone niejasności i sprzeczności, wyciągając z nich racjonalne i zgodne z doświadczeniem życiowym wnioski, przy czym powtarzanie obecnie tychże rozważań Sąd Okręgowy uznał za zbędne (niecelowe).

Jeśli chodzi o zarzucane naruszenia przepisów prawa materialnego, to w istocie opierają się one na założeniu poczynienia przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń stanu faktycznego, co do poszczególnych okoliczności, które miały wpływać na taką, a nie inną wykładnię danego przepisu prawa materialnego oraz jego zastosowanie (bądź nie) w omawianej sprawie. Tym samym nietrafność twierdzeń co do dokonania nieprawidłowych ustaleń faktycznych implikuje (pociąga za sobą) brak słuszności zarzutów naruszenia prawa materialnego.

Reasumując – zważywszy na całość przeprowadzonych rozważań - Sąd Okręgowy uznał, że apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym należało ją oddalić na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu (, na które złożyło się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika pozwanego) rozstrzygnięto na mocy art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu oraz § 6 pkt. 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Sędzia SR (del.) Miłosz Konieczny Sędzia SO Ewa Cylc Sędzia SO Robert Zegadło